

Bij het graf van mijn dochttertje Louise (*)

Door J.J. Cremer. September 1853.

Rust dan hier uw dierbaar stof,
Liefste kindje aan wie het leven,
Luttel dagen was gegeven,
Rust gij in deez doodenhof ?

Was uw aanzijn dan geen waan,
Stortte uw komst de vreugd in 't harte;
Gaf uw heengaan bittere smarte;
Is 't uw graf, waarbij wij staan?

Ja, o' ja gij rust hier kind,
Ja, - nu wordt mij alles klaarheid
Ja, gij ligt daar, bittre waarheid;
't is uw graf, waarbij wij staan.

O! nog heugt mij 't zalig uur,
Toen gij de eerste kreet liet hooren,
Toen gij lieve waart geboren,
Leefdet, maar, voor korten duur.

'T Heugt mij, ja hoe moeder toen,
Afgetobt U drukte aan 't harte,
Dankbaar oogste 't loon der smarte,
En u schonk den welkomszoen.

Hoe ook ik met zoet geweent,
Vurig god voor 't heil mogt danken

Tot uw kreeten, zaalge klanken,
Lokten mij naar 't wiegjen heen.

't Heugt mij ja, toen ge in mijn arm
Rustte, en ik als vader voelde:
Dat ik slechts uw heil bedoelde,
Voor uw vorming 't harte warm.

Maar helaas! Dat blij verschiet,
Al die vreugd en al die weelde,
Die ons voor de toekomst streeelde,
Werd verduisterd door verdriet.

Ja, ook heugt hij mij die nacht:
Toen uw moeder zwak nog neerlag
En schoon ze u niet levend weerzag,
Nog, gezond, in 't wiegje dacht.

't heugt mij, had ook ik, toen krank,
Aan u dacht, met bittre smarte,
Luistrend met een kloppend harte
Naar uw' lipjens veegen klank.

O' geen middel baatte meer,
Niets, niets kon het lot verbidden
God, nam u weer uit ons midden
Dood – laagst gij in 't wiegje neer.

Vreeslijk tijdstip: toen de mond
Meldde aan de arme, zwakke moeder
God eischt in zijn wijsheid vroeden
't kind terug van 't wereldrond.

Dood! – Ja vliet mijn tranen, vliet
'k zag haar dood, dat dierbaar wichtje
Koud en bleek dat lief gezigtje
Neen ik stelp mijn tranen niet.

Bittere wake in de uchtenstond,
Toen ik om de vrouw te sparen
't kindje, dat zij mij mogt baren
Niet verzelde naar deez grond.

Kind! Waartoe moest toch de schoot
Die u, dierbaar pandje, baarde,
Baren u voor groeve in de aarde
Baren u voor vroegen dood!

Waarvoor heeft mijn lieve vrouw,
Voor ze u 't leven had geschonken,
Eerst die bittere kelk gedronken,
En zoo tot loon nog bittren' rouw?

Zeg waarom, o, zeg mij ras,
Waarom moesten we u reeds missen,
Vóór dat ge u kondt vergewissen,
O'
Dat ons minnen – waarheid was?

Zeg. – Maar neen, wat vraagt mijn lied –

Neen uw mondje heeft geen klanken,

Uitgedoofd zijn 's levensspraken,

Gij hoort vaders klachten niet.

—

—

Koud en zwijgend is het graf,

Keeren wij mijn dierbre vrouwe,

Waartoe langer hier, die rouwe!

Wie die hïer ooit antwoord gaf?

Maar, en hoor, ruischt niet eene stem

Door de reeds gebruinde linden?

Ja gewis – zij lispt: Beminden

'k leef bij Jezus, 'k ging tot Hem.

—

“Zoek mij niet in stof en aard,

Ouders, slaat uw blik naar boven

Ouders, wilt uw kind gelooven:

't leven is hier alles waard!”

Hoort gij niet, mijn lieve vrouw,

Ja, die stem weerklinkt van binnen,

O' zoo teer als wij ons minnen,

Houden wij 't geloof zóó trouw.

—

't leven is dáár alles waard!

Daarom moest ons kindje sterven,

Om ons kalm te leeren derven,

Wat ons boeit aan stof en aard.

Kom dan; wenden we onze schreên,
Stof, stof ligt hier slechts begraven!
Koud en dood zijn toch de graven,
't leven is bij God alleen.

—

—

—

September 1853

By het graf van mijn dochterje
Louise ¹⁴⁾

Rust dan hier uw dierbaar stof
Liefste kindje aan wie het leven,
Luttel dagen was gegeven,
Rust gij in dees doodenhof!

Was uw aanzijn dan geen waan,
Hortte uw komst de reuge in thart;
Gaf uw heengaan bittere smarte;
Is 't uw graf, waarbij vrij staan?

Ja, o! ja gij rust hier kind,
Ja, - nu wordt mij alles klaarheid
Ja, gij ligt daar, bittere waarheid;
Is 't uw graf, waarbij vrij staan.

14) geboren te Soenen op Vocht den 21te Maart 1853
gestorven " " " 5de April 1853.

O! nog heugt mij 't Zalig uur.
Toen zij de eerste kreet liet hooren,
Toen zij lieve waart geboren,
Leefdet, maar, voor korten duur.

't Heugt mij, ja, hoe Moeder toen,
Afgetobt u drukte aan 't harte,
Dankbaar oogte 't loon der smarte,
En u schonk den melkomszoen.

Hoe ook ik met zoet gemeen,
Wurig God voor 't heil mocht danken
Tot uw kreeten, zaalge klanken,
Lokten mij naar 't vriegje heen.

't Heugt mij ja, toen ge in mijn arm
Rustte, en ik als vader voelde:
Dat ik slechts uw heil bedoelde,
Voor uw vorming 't harte warm.

Maar helaas! dat blij verschiit,
Al die vreugde en al die vreelde,
Die ons voor de toekomst streelde,
Werd verduisterd door verdriet. —

Ja, ook heugt hij mij die nacht:
Toen uw Moeder zwak nog neerlag,
En schoon ze u met levend weersag,
Nog, gerond, in 't vriege dacht.

't Heugt mij: hoe ook ik, toen krank,
Aan u dacht, met bittere smarte,
Luistrend met een kloppend harte
Naar uw' lipjens veege klank.

O! geen middel baatte meer,
Niets, niets kon het lot verbidden
God, nam u weid uit ons midden
Dood — laagt gij in 't vriege neer.

Heeslijk tijdstip: Toen de mond
Meldde aan de arme, zwakke Moeder
God ruischte in Zijn Vrijheid moeder
& Kind terug van 't wereldronde.

Dood! - ja vliet mijn tranen, vliet
& Zag haar dood, dat dierbaar wichtje,
Koud en bleek dat lief gezigtje;
Neen ik stelp mijn tranen niet.

Bitter wake in de uchtenavond,
Toen ik om de vrouw te sparen
& Kindje, dat zij mij mogt baren
Niet verselde naar de grond.

Kind! waartoe moest loch de schree
Die U, dierbaar pandje, baarde,
Baren U voor groerd in de aarde,
Baren U voor vroegen dood?

Waartoe heeft mijn lieve vrouw,
Door ze u 't leven had geschonken,
Eerst dien bitteren kelk gedronken,
En tot loon nog bitter' vrouw?

—
Zeg waarom, o, zeg mij ras,
Waarom moesten we u reeds misen,
Voor dat ge u konst vergerrissen.
Dat ons minner — ^{O!} waarheid was?

—
Zeg. — maar neen, wat vraagt mijn lief —
Heen uw mondje heeft geen klanten,
Uitgedooft zijn 's levenspranken,
Gy hoort Vaders klachten niet.

—
Koud en zrijgend is het graf;
Keeren wij mijn dierbe vrouwe,
Waartoe langer hier, die rouwe!
Wie die hier ooit antwoord gaf?

Slaar — ii hoor — ruischt met een stem
Door de reeds gebruiide linden?
Ja gewis — zij liest: "Beminden
" Ik Loop by jeus, ik ging tot Hem.

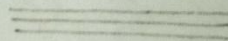
—
" Zoek mij niet in stopen aard,
" Ouders, slaat uw blik naar 'boren
" Ouders, wijk uw kind geloovens
" Ik Leven is hier alles waard."

—
Hooft gij niet, mijn lieve Vrouw,
Ja, die stem weerklinkt van beunen,
O! zoo teer als vrij ons minner,
Houden vrij ik geloof zoo trouw.

—
" Ik Leven is da'ar alles waard!"
Daarom moest ons kindje sterren,
Om ons kalm te leeren dorren,
Wat ons boeit aan stopen aard.

Kom dan, vrienden we onze schreên,
Stof, stof ligt hier slechts begraven,
Koud en dood zijn toch de graven,
+ Leven is bij God alleen.

September. 1853.

- Geboren te Loenen a/d Vecht den 21sten maart 1853
Gestorven " " den 5den april 1853

Laatst bijgewerkt: 11 juni 2018. www.jacobcremer.nl